

Балкански.

Злодѣяние то, което заплита езикъ тѣ ти.

Митановъ.

Да бихъ знаелъ отъ какво има да се заштиштавамъ?

Балкански.

Късно е да се заштиштавашъ . . . На коленѣ, на коленѣ, окаенний. Ако погледъ тѣ ми не може да превие краката ти, не те ли смазва тежестъ та на злодѣяние то, откриваніе то на което спира течение то на кръвта ти и покрива лицето ти съ блѣдностъ та на прѣстъпникъ тѣ. Това злодѣяние открий го. Ако не е врѣме да се измиешъ ти отъ него, може би оште е врѣме да се прѣдварятъ ужасни ти му послѣдствия . . . Говори . . . Колебашъ се оште! . . . Ахъ! за първи пътъ ужасъ тѣ на тия стѣни затваря възъ срѣдце то ми свои ти желѣзни клешти. Сега за първи пътъ се чувствувамъ удушенъ подъ тежкий и заразенъ мракъ на темница та. На връхъ тѣ на нештастие то остояше ми една измама . . . Ти я стъпка.

Митановъ.

Балкански, прѣстани. Голѣмо е нештастие то ми...

Балкански.

Ако съвѣстъ та ти не е заглъхнала за винаги, чуй гласъ тѣ ѝ, който ти заповѣдва да исповѣдашъ злодѣяние то си . . . Ти повѣрва, че ноштъ та ште покрие калъ та на лице то ти. По немилостива отъ сѣнката ти, измѣна та ште върви до тебе за да те показва всякадѣ и всякога на всеобщото прѣзрѣние . . . Говори . . . Смили се надъ себе си, додѣто не е станало късно за всяко искупление . . .

Тахсинъ.

Ахъ! тая пѣсенъ! тая пѣсенъ! Ште развали ли всичко!

Митановъ.

Думи ти ти ме смазватъ . . . Не ги заслужвамъ . . . Това е клевета. Пѣсенъ та лъже . . . Какъ да се оправдавамъ? . . . Защо срѣдце то ми не може да се отвори да говори то за мене? . . .